



VÝSTAVA

Ačkoliv se v mnoha věcech spoléháme na digitální nástroje, zřídka skutečně chápeme, jak fungují. Porozumět jim totiž není vždy možné. Zaprvé kvůli skutečnosti, že většinu technologií vlastní nějaká korporace. Zadruhé proto, že pochopit, jak pokročilá umělá inteligence dospěla k vygenerování určitého výstupu, se prostě může zdát nereálné. Je těžké se srovnat s naší nevědomostí a bezmocí vůči kódovaným systémům. Jak se taková situace odráží v umění?

Skupinová výstava *Poetics of Encryption* vychází z nedávno vydané knihy Nadima Sammana *Poetika kódování: Umění v technocénu*. Zkoumá kořen slova enkrypcie (kódování), které odkazuje na jistou „skrytost“ (z podstaty či záměrnou) a mapuje imaginativní krajinu, v níž se nacházejí černá místa, černé skříňky a černé díry. Už tato samotná pojmenování naznačují, jak moderní technologie lapají své uživatele a uživatelky, jak pracují skrytě, a jak deformují kulturní časoprostor. Na základě těchto témat je výstava rozdělena do tří částí a pohybuje se na hranici mezi informovaným znepokojením a okultním sněním.

INSPIRACE:

Výstavu uvádí dílo *Urna 10* (2023) brazilské umělkyně Juliany Cerqueiry Leite. V návaznosti na bohatou domorodou keramickou tradici své země autorka interpretuje klasickou podobu urny. V díle pracuje (podobně jako například česká autorka Eva Kmentová) se sádrovými odlitky vlastního těla, které plynule přecházejí z pozitivu do negativu, v objektu je pak kombinuje s živou půdou a tropickými rostlinami. Tento komplex figurálních inverzí – od pozitivu k negativu, od vnitřku k vnějšku, od skrytého k nezakrytému – také zpodobňuje přechod mezi životem a smrtí.

AKTIVITA:

V této Ateliérovce se i my budeme zabývat propojením lidského těla s přírodou. Za pomoci sochařské hlíny a sádry vytvoříme odlitky částí našich těl, ale také nejrůznějších nalezených přírodnin. Hotový odlitek pak můžeme doplnit o další zásahy; třeba rytí, škrábání, nebo barvu.

AKTIVITA ROZVÍJÍ NÁSLEDUJÍCÍ SCHOPNOSTI A DOVEDNOSTI:

- prostorovou představivost
- cit pro detail
- ▲ sochařské cítění

BUDEME POTŘEBOVAT:

- sochařskou hlínu
- sádro
- ▲ misku na rozmíchání sádry
- nalezené přírodniny (listy, květiny, klacíky, kůru stromu atd.)
- zemité barvy (uhel, rudku, hlínu...)

DOBA TRVÁNÍ: CCA 2 HODINY

POSTUP:

I. ČÁST

1. Připravíme si kus hlíny, který rozválíme do kruhu o průměru asi 15 cm, aby byl vysoký alespoň 3 cm.
2. Připravíme si nalezené přírodniny a zamyslíme se nad kompozicí našeho odlitku.
3. Do připravené hlíny nejprve otiskneme sami sebe: můžou to být třeba prsty, hřbet ruky nebo loket. Část těla zatlačíme do hlíny a vytvoříme hluboký otisk.
4. Tento otisk doplníme o vybrané přírodniny, které do hlíny také zatlačíme a následně je vyjmeme tak, aby nám vznikla forma pro sádro.
5. Fantazii se ale meze nekladou: do hlíny můžeme také rýpat nebo kreslit. Můžeme rovněž použít opačný princip a hlínu do formy plasticky přidávat.

TIP: Musíme mít na paměti, že forma je negativ – tedy všechna místa, která budou ve formě zahloubená, budou v odlitku vystouplá, a naopak.

6. Když jsme s formou spokojeni, vytvoříme jí z dalšího kusu hlíny okraj vysoký alespoň 2 cm, aby vznikla vanička.

II.ČÁST

1. V připravené nádobě rozmícháme sádro podle poměru napsaném na obalu.
Směs důkladně promícháme, aby vznikla hladká hmota.
2. Rozmíchanou sádro opatrně vlijeme do připravené formy a necháme zatuhnout.
3. Když je sádra dostatečně tuhá, můžeme z ní odejmout hliněnou formu.
Dáme si záležet, aby na odlitku nezbyla přebytečná hlína – ani v záhybech a rýhách.
4. Hotový odlitek ještě můžeme doplnit podle naší představy: můžeme do něj třeba škrábat ostrým předmětem nebo ho dobarvit přírodními zemítymi barvami, třeba rudkou.
5. Když jsme s odlitkem spokojeni, můžeme na záda přilepit očko pro zavěšení a hotové dílo vystavit.





ilustrace k Ateliérovce



ZAMYSLETE SE:

Víte, co to je reliéf? A co tento pojem znamená v umění?

Víte něco o pohřbívání ve starověkých kulturách?

Znáte posmrtné masky? Víte, jak se vytvářely?

Ateliérovku připravila Adéla Ševčíková